Ion DRĂGUȘANUL

măturătorii de zâmbete



Editura MUȘATINII

Ion DRĂGUŞANUL

Măturătorii de zâmbete

Memoriei lui
George GAVRILEANU

Motto: Râsul e revoluţie la români.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRĂGUŞANUL, ION
Măturătorii de zâmbete / Ion Drăguşanul. -
Suceava : Muşatinii, 2007
ISBN 978-973-7627-55-1

821.135.1-1

Ion DRĂGUŞANUL

MĂTURĂTORII DE ZÂMBETE

Editura Muşatinii
Suceava, 2007

Grupul editorial
Crai Nou* ◻ *Muşatinii
◻ ***Bucovina viitoare***
◻ ***Monitorul de Suceava***
Suceava, str. Tipografiei nr. 1,
Tel. 523640, 531970 (I.D.)
Director general:
Gheorghe DAVID

Coperta:
George GAVRILEANU

Tehnoredactare:
Alexandru PÎNZAR



Grup Mușatinii
tipografie · editură · producție publicitară

SUCEAVA, str. Tipografiei 1, tel.: 0230 523640, fax: 0230 221699,
E-mail: office@musatinii.ro

Râsul ca o bardă aruncată de furia neputinței

Pârvu își citi dosarul și rămase pe gânduri. Va să zică așa, l-a turnat Ilarie, vechiul lui prieten.

– De ce, măi Ilarie? o să-l întrebe. De ce ai făcut-o, mă, că doar nu mi-ai râvnit nici postul, nici casa, nici nevasta?!

La drept vorbind, postul nici nu putea fi râvnit, pentru că e grea și prost plătită meseria de drumar. Nici casa, o șandrama din vălătuci, înjghebată la marginea târgului, nu putea ademeni un suflet de om spre ticăloșie. Înseamnă că numai Ilinca, nevastă-sa, îl putea face pe Ilarie să-și vândă prietenul. Da, dar Ilarie, după încarcerarea lui Pârvu, nu s-a ținut cu Ilinca, ci s-a așezat cuminte la casa lui,

alături de o femeie tânără, frumoasă şi harnică.

*

Cătrănit, Pârvu l-a chemat pe Ilarie în judecată. Să plătească pentru anii grei de temniţă, făcuţi numai din vina ticăloasei lui delaţiuni. Dar Ilarie o ţinea morţiş că n-ar fi avut nici o relaţie cu Securitatea, ba, mai mult, s-a dus să jure şi la preot, şi la episcop, şi la mitropolit, şi la Sfântul Părinte Patriarh că el, Ilarie, n-a scris niciodată vreo notă informativă. Dar nu l-a crezut nimeni, până nu s-a dovedit că Ilarie nici nu ştia să scrie.

Dacă nu Ilarie, atunci cine?

*

Ilinca, în schimb, scria frumos, cu bucle, taman ca în notele informative, semnate cu numele conspirativ „Ilarie". Te pomeneşti că l-a vândut Ilinca. Încet, încet, dureros de încet, mocni în inima lui Pârvu o ciudată bănuială, una spuzită viţos, dar profund, cu o gelozie amară.

Dar nu fu vreme să mai pună întrebări şi să-l dumirească răspunsurile, pentru că bunul Dumnezeu, în cereasca-i generozitate,

se milostivi de bietul Pârvu şi-i curmă suferinţele, ridicându-l la Cer.

*

În vremea asta, foştii anchetatori şi temniceri trudeau din greu pentru binele democraţiei, pe care şi-o asumaseră cu sincer patriotism. Unul dintre ei, actual senator al judeţului, a participat la înmormântarea lui Pârvu, această victimă nevinovată şi acest martir al comunismului, care merită, desigur, un pios omagiu. Pe jerba rezemată de cruce licăreau cuvinte frumoase, doldora de patriotism şi de democraţie.

*

Sus, în Cer, Dumnezeu începu să râdă şi se stârni o ploie de vară, cu bulbuci.

Jos, în măruntaiele pământului, Îngerul Căzut izbucni şi el în râs.

Între Cer şi Pământ, Timpul. Şi ăsta râde de se prăpădeşte. De unde se vede că nouă, oamenilor, doar râsul ne-a mai rămas.

Râsul ca o bardă aruncată de furia neputinţei.

Puii de cuc

În vremea veche, nişte cuci,
cu aripile lor de tuci
vâslind prin zările senine,
în toate cuiburile străine
depus-au ouă
câte două
sau măcar unul
(desigur că le ştiţi străbunul
delict de a se infiltra
anapoda
în viaţa codrului tehui
prin pui).

Târziu de tot, puii de cuc
au zis spre codrul cel uituc:
– Tot păsăretu-i vinovat
moral de-a fi colaborat
cu ticăloşii cuci de ieri,
deci, codrule, dorim să ceri
accesul liber la frunzare
şi o morală inculpare

a păsărilor de prin huci
care nu-s cuci!...

Morala se năzare tristă,
deşi morală nu există,
ci numai puii ce-şi arată dinţii,
muşcând pe cei ce le-au slujit părinţii.

Dosariada: Autodenunţ

Ca turnător, cum o să spun acuş',
am fost, desigur, unul foarte mare,
m-a întrecut, mereu, numai Fănuş:
turna aproape dublu... în pahare!

Dosariada: Cântarea... României

În lungul şi în latul gliei,
ţin minte că s-a fost pornit,
pe-atunci, „Cântarea României"
şi tare mulţi s-au pus pe... ciripit!

Dosariada: Dosarul lui Băsescu

Băsescu şi-a vărsat amarul
şi-adeseori forţează nota
cerând şi aşteptând dosarul,
acela care-i dus cu... flota!

Dosariada: A fi sau a nu fi informator

Un paradox şi-un tragic echivoc
prin vremea turnătorilor persistă:
deşi e cert că n-au trăit deloc,
dosarul lor confirmă că există!

Dosariada: Epopeea Monei Muscă

Deja-i un adevăr de stat
de importanţă mondială:
Ea, Mona Muscă, n-a turnat,
ci a luptat pentru... morală!

Ultimul, de după globalizare

Era noapte, o noapte poleită în aur, şi rătăceam prin împrejurimile oraşului, căutând atent pe sub felinarele nopţii, când, în liniştea de început de lume, a vibrat, aidoma zăpezii artificiale pe geamul lui Tao, nedesluşitului şi neprecizatului Tao, vocea bărbată şi retorică a lui Cornel Udrea:

– Globalizăm globalizare, dar umorul, zâmbetul, hohotul, unde sunt?

Am tresărit, doborând, din nebăgare de seamă, un mănunchi de stele, care au prins să pâlpâie metalic şi umed pe o culme de deal, precum focurile mitice, înrădăcinate ancestral deasupra comorilor tainice. Şi-am urcat culmea dealului grăbit, agăţându-mă de rămurişul ghimpos al cerului înstelat, apoi am început să sap, să caut, să muşc din brazde,

convins că voi descoperi o comoară sau măcar o parte din veşnic dispărutele documente ale securităţii.

*

În noaptea aceea de început de lume, am săpat, am sfârtecat cu disperare pe culmea dealului, gelos şi invidios pe Atlas, căruia i s-a ursit doar să ducă povara pe grumaz, şi ar fi durat o veşnicie, dacă n-ar fi înşfăcat Cornel Udrea secera de pe cer şi nu mi-ar fi aruncat-o ursuz, dar cu foarte multă bunăvoinţă:

– Încearcă, dracului, şi cu asta!...

Am încercat şi am izbutit, cu mult înainte de conturarea tivirilor sângerii ale răsăritului, să dezvelesc suficient mormântul din culmea dealului.

– Zâmbete!... Marcel Mureşanule, poftim unde şi-au găsit ăştia să-şi îngroape zâmbetele!, a exclamat cu năduf Cornel Udrea, deşi eu ştiu, pentru că am fost martor, că nu noi le-am îngropat.

Şi, în vreme ce Udrea şi Mureşeanu păşeau pe cer înspre Gura Humorului, eu mi-

am împlut buzunarele şi sânul cămăşii cu zâmbete, apoi m-am îndreptat, împleticit de osteneală şi de ierburile care-mi înfăşurau gleznele, spre oraş.

*

Ciudat mai era oraşul în dimineaţa de după noaptea de început de lume, când m-am întors cu buzunarele şi cu sânul cămăşii doldora de zâmbete.

O primăvară stranie fâlfâia din aripi prin pustietatea neliniştitoare şi fără sfârşit. Şi-am prins să-mi aduc aminte pustiire cu pustiire, de parcă eu aş fi rămas memorie vie a globalizării: mai întâi, s-au globalizat în Spania, în Portugalia, în Italia, ba chiar şi pe la capătul lumii, cei sărăciţi de guvernarea de stânga; ulterior, s-au globalizat ţăranii, pe care normele şi regulile europene i-au adus la sapă de lemn, în vremea guvernării de dreapta. Apoi s-au golit şi oraşele, în urbea mea rămânând numai măturătorii de zâmbete... phii!, cât de bine îmi aduc aminte!

Plecaseră toţi. Dezlegaseră animalele şi

le lăsaseră în plata Domnului, apoi se bejeniseră prin lume toți românii, care cu ce putuseră duce în bocceau de pe umeri, iar țara rămăsese vraiște, în dezordine și din ce în ce mai amenințată cu clauza de salvgardare, așa că s-au ivit, pe neașteptate, măturătorii de zâmbete și au prins să facă ordine. Pământul, ințelenit sau din veac înnobilat cu păduri, l-au retrocedat bisericii și tare s-au mai bucurat ierarhul locului și diaconul lui, îmbrâncind preoțimea pe calea de pulbere a globalizării neamului:

– Nu-i pentru voi, ci pentru gloria bisericii și pentru slava lui Dumnezeu!... Voi plecați, mergeți și însoțiți-vă turma pe calea ispășirii, căci a voastră va fi împărăția cerului!...

Măturătorii de zâmbete s-au oploșit, apoi, în sediul Palatului Administrativ, împărțind etajele pe doctrine, etajul de dreapta și etajul de stânga. După expirarea unui ciclu electoral se întâmplă și câte-o rotație la guvernare, prin schimbarea etajelor.

Ierarhul locului și diaconul său stăpânesc pustietatea de dincoace de Palatul Administrativ, pe care, într-un rând, au încercat să-l revendice, pe motiv că ar fi fost construit din banii Fondului Religionar, dar tentativa aceea nevinovată, menită să sporească gloria bisericii și slava lui Dumnezeu, era să se termine rău de tot, printr-o nouă secularizare, pusă la cale prin solidarizarea întregului eșichier politic.

*

Urât mi-a mai fost în vremea din urmă! Rătăceam prin pustietate și, când osteneam, mă așezam în iarbă deasă, scoțând din sânul cămășii și de prin buzunare mulțimea de zâmbete ale nimănui, cu care jucam arșice.

– Ar trebui să le aduci ofrandă bunului Dumnezeu și să-ți mântuiești sufletul prin cinstirea bisericii!, se tot țin după mine, cu glas mieros, ierarhul locului și diaconul său, dar scap de ei, în fiecare zi, cu o replică acidă:

– Veșnicia mea este iarba. Pentru că și sufletul e muritor...

Spun chestia asta cu o anume amărăciune şi cu aşa o lehamite, încât îi aud pe Udrea şi pe Mureşeanu scrâşnind pe cerul întins darabană sunătoare peste Gura Humorului („Dar unde-i umorul? Nu e suficient să te joci cu zâmbetele, precum Lao Tse cu pietricelele, dacă nu izbuteşti să smulgi hohote de râs!"), apoi mă revolt:

– Prea multă pustietate, iar pustietatea şi biserica nu râd niciodată! De asta mă bucur că şi sufletul e muritor!

Ierarhul locului şi diaconul său, fără să priceapă înspre cine zvârl sufletul, devin împăciuitori:

– O, deci aţi făcut şi dumneavoastră teologia!... În cazul ăsta, cât cereţi pe zâmbete? Avem parale berechet, că ne tot trimit românii globalizaţi ca să slujim pomenirea sufletelor străbunilor lor întru veşnică odihnă... Avansaţi, vă rugăm, o sumă pentru zâmbete şi putem negocia...

Dar eu nu vând şi nu vreau să le ofer zâmbetele înstrăinate, pe care le tot port prin

buzunare şi prin sânul cămăşii ca să pot îndura timpul măcar până la moartea sufletului.

*

De la o vreme, nu mai sunt singur. Încep să fie încarceraţi, aici, la marginea Europei, delicvenţii continentali. Precum Australia, odinioară, ţara de la marginea continentului începe să fie repopulată, dar nimeni, nici măturătorii de zâmbete, ferecaţi în Palatul lor Administrativ, nici ierarhul locului şi diaconul său, care-şi văd tulburate sfintele moşii mănăstireşti, nu-i întâmpină şi nu se bucură de venirea lor. Doar eu mă bucur din toată inima şi-mi aud sufletul pâlpâitor tresărind viu, fremătând viu, deja despovărat de singurătate.

Şi încep să împart fiecărui delicvent, încarcerat în pustietatea de la răsăritul continentului, câte un zâmbet. Când îmi golesc sânii cămăşii şi buzunarele cândva doldora de zâmbete, îi duc spre culmea dealului şi rămânem, împreună, acolo, aproape de cer.

– Dar unde-s hohotele de râs?, auzim rostindu-se retoric dinspre Gura Humorului şi

izbucnim în râs.

– În armonie, în regăsire!, spune cineva. În deplinătatea de după timp, în concretețea desluşirii generației de aur...

Nu sunt atent la cine zice: Lao Tse, Ahura Mazda, Hesiod, eu, ce contează!

Dracula, brand planetar

Ascensiunea a început odată cu lecturarea edițiilor on-line ale revistelor şi ziarelor, ba poate că nițel mai târzior, atunci când, fremătând de emoție şi de o ciudată nelinişte, şi-au postat primul lor protest pe „forum". La drept vorbind, nu era chiar un protest; sau poate că era mai mult decât atât, ceva crucial şi extrem de periculos. Pentru că, dacă este să recunoaştem cinstit, nu există curaj mai tranşant şi mai primejdios decât curajul anonimului.

*

În noaptea aceea doldora de ore astrale

ale omenirii, citiseră ei un articol oarecare despre un politician la modă. Şi nu le-a plăcut că s-a scris despre un astfel de personaj, aşa că au răspuns, cu mult curaj, invitației de a-şi exprima părerea pe „forum": „Acesta este un bou boşorog".

Au încercat, apoi, să trimită mesajul, acel prim zvâcnet al sufletelor care îşi caută dimensiunea eroică, dar Rețeaua s-a împotrivit, cerându-le, imperativ, o semnătură.

– Asta nu-i libertate! Dacă-ți cer să semnezi, înseamnă că vor să te prindă şi să te bage la ocnă...

Şi n-au mai trimis mesajul, dar şi-au trăit întâiul eşec în aflarea libertății cu reverberații cosmice.

Timp de vreo lună s-au tot plâns, în stânga şi în dreapta, de cumplitul abuz, apoi au aflat că pe „forum" poți semna oricum şi fără nici o responsabilitate, aşa că le-a mai venit inima la loc. Şi au semnat „Dracula". Pentru că aşa le-a venit şi nici nu i-ar fi putut bănui cineva, ei fiind nişte oameni cu multă

credinţă în Dumnezeu şi care frecventau biserica şi când nu era nevoie.

*

Vreme de vreo doi ani de zile, au trăit numai pe „forum" şi s-au implicat curajos în politică, în cultură şi în sport, dar fără a se manifesta civic şi dincolo de hotarele ţării. Abia în lunile din urmă, abia după integrarea României, au hotărât să se implice global, să ia atitudine cetăţenească planetară. Ce-i drept, au pierdut ceva vreme cu traducerea în limbi de circulaţie mondială a atitudinii lor faţă de viaţă şi faţă de valorile ei mai mult sau mai puţin convenţionale, dar, în cele din urmă, „Acesta este un bou boşorog" putea fi postat pe „forumul" oricărui ziar din lume. Căpătaseră notorietate şi erau extrem de fericiţi. Începeau să însemne ceva, să fie nişte personalităţi eroice, deşi anonime, şi desigur că omenirea îi admira şi îi iubea ca pe nişte adevăraţi apostoli ai dreptăţii şi ai adevărului în spaţiul virtual. Tocmai de asta îi durea cumplit confuzia nătângă pe care o tot fac unii

istorici, şi anume cei care, mânaţi de interese oculte, încearcă să insinueze că Dracula ar fi fost Vlad Ţepeş. „Eşti un bou boşorog, nu istoric!", îl pun ei la punct, de câte ori lecturează câte un material pe această temă, pe manipulatorul de identităţi.

În restul timpului, „Dracula" spune adevărul în faţă, fără compromisuri şi cu un curaj civic exemplar, iar notorietatea astfel dobândită îi asigură bravului „Dracula" statutul de brand planetar.

*

A doua şi definitiva lor ascensiune s-a produs pe neaşteptate. Au deschis ochii şi au băgat de seamă că amândoi, şi el, şi ea, se află în faţa unui bătrân de o incredibilă frumuseţe, care răsfoieşte, cu migală, un catastif uriaş, frumos legat în azuriul cerului.

– Cum vă spune, că nu vă găsesc în „Cartea Vieţii"?...

– Dracula, răspund ei într-un glas, dumirindu-se, în ciuda unei umbre de uimire, să se află în faţa Sfântului Petru, veghetorul

porţilor Raiului.

Bătrânul de o frumuseţe incredibilă răsfoieşte, atent, prin catastif, apoi oftează:

– Dracula nu există. N-a existat niciodată…

– Dar, Sfinte Petru, nu obişnuiţi să citiţi „forumul”?

Bătrânul de o frumuseţe incredibilă îi învăluie în privirile lui vindecătoare, şi-atunci amândoi, şi el, şi ea, uită de deşertăciunile existenţei pământeşti şi îşi rostesc numele cu nevinovată sfiiciune:

– Adam…

– Eva…

Bătrânul de o frumuseţe incredibilă răsfoieşte, iar, „Cartea Vieţii”, apoi o ia de la capăt cu temeinică răbdare. După o veşnicie pământească (pentru că tot veni vorba, ce s-a mai întâmplat cu globalizarea, fraţilor?), Sfântul Petru îşi cuprinde tâmplele argintate în căuşul palmelor şi se abandonează gândurilor.

– Nici Adam şi Eva nu există. N-au existat niciodată.

– Nu se poate, Sfinte Petre! Astea sunt numele noastre de botez, aşa că trebuie să fi fost incrustate în „Cartea Vieţii”!…

– Sunt, cum să nu fie. Dar sunt numai numele, fără menţiuni că aţi şi fi trăit…

Din nefericire, despre globalizare nu s-a întrebat şi nu s-a răspuns nimic, dar nu-i bai, căci vin, curând, membrii juriului de epigrame de la Gura Humorului şi-au să ne povestească, amănunţit, ce şi cum a fost.

Globalizăm: Definiţia globalizării

Globalizarea, simplu spus,
se face pe deplin taman
atunci când comisarul rus
e comisar… european!

Globalizăm: Globalizare mioritică

Globalizarea, un nou mod de-a fi,
a cam lăsat ciobani fără speranţă,
căci munţii-s ocupaţi, de când veni
familia regală-n transhumanţă.

Globalizăm: Globalismul tradiţiei agrare

Ca fermieri, noi nu ne dăm
de râs în faţa altui neam,
căci din străbuni globalizăm,
când punem gloabele la ham.

Globalizăm: Mândria cetăţeanului global

Globalizarea va topi mânia
şi va sădi un sentiment plenar:
mândria de a fi în România
tot un sărac, dar unul planetar!

Globalizăm: Esenţa globalizării

De când s-a interzis cuţitul,
godacii speră la mulţi ani,
Ignatul anunţând sfârşitul
doar porcilor americani.

Globalizăm: Temeinicia globalizării

Cu trupuri zvelte, pururi mlădioase,
cu ochi adânci, cu ţâţe revoltate,
cu tot ce au ademenind, cărnoase,
romançele-s de mult globalizate.

Globalizăm: Consecinţele globalizării

Nu îmi beau ţuica – nu am voie,
nu-mi m'ânc găina şi nu-mi bat nevasta,
în rest, ca şi-n trecut, numai nevoie
aduce nou globalizarea asta.

Globalizăm: Speranţă globalizantă

Încă e bine, viaţa-i minunată,
globalizarea-mprăştie lumini,
e bine, fiindcă ţara, deocamdată,
e cimitir, dar numai de maşini!

Globalizăm: Viitorul globalizării

Pe-ntregul glob nu va mai fi hotar
şi-o unică etnie pământească
în pace va trăi de-a pururi, dar
nu şi din biata leafă românească!

Globalizăm: Entuziasmul globalizării

Atât de fericiţi, de-un timp, ne dăm
şi-atât de nonşalanţi sărbătorim
evenimentul că globalizăm,
deşi ar trebui să şi muncim...

Globalizăm: Ofertă globală românească

Pământul ăsta doldora de drame,
cu neamuri care numai triste îs,
îl vom iniţia în epigrame,
căci e nevoie-n lume şi de... râs!

Globalizăm: Românii şi globalizarea

Nu sunt entuziaşti şi e normal
să-i macine cu sârg îngrijorarea,
doar au trăit dintr-un salar global
şi, de atunci, urăsc... globalizarea!

„Românul spiritual” și pragmatismul european

Odată lansat conceptul „român spiritual”. Guvernul și Prezidenția (viceversa pentru interesați) au trimis în Europa pe distinsul academician Bulă Bulăescu, pentru implementarea noului concept, alături de arhicunoscutele „neamț harnic”, sau „italian romantic”.

Ajuns în Europa, savantul român a conferențiat, neostenit, timp de un an, despre sacrificiul uman al Meșterului Manole și despre mioritica nuntire cosmică.

După șase luni, comisarul european pentru integrare, Bully Bullynsen, comunica sec, în cadrul unei conferințe de presă:

– Constructorii români își pun,

noaptea, nevestele să sprijine zidurile, ca să nu se dărâme. Fermierul român este ucis de ceilalți, dacă are oi mai multe, mândre și cornute…

La noi, e orbul împărat

Când orbu-ajunse împărat,
prin nu mai știu ce alt prăpăd,
ceru ca în întregul stat
chiorâți să fie cei ce văd
și mulți au spus că văz nu au,
mințindu-ne cu-adevărat,
dar ca și noi orbecăiau,
când orbu-ajunse împărat.

Acum, când multe s-au schimbat,
deși-i la fel ca la-nceput,
cei ce-au mințit și s-au salvat
spun că-au văzut ce n-au văzut,
spun că lumina i-a durut
până-n rărunchi, dar n-au țipat

căci sufletul le este mut
şi-acum, când multe s-au schimbat.

Morala-i lege pentru chiori
şi pentru cei ce chiori s-au dat,
căci veşnic, nu doar uneori,
la noi, e orbul împărat.

Cu Bulă-n Europa: Schimb de locuri, între Bulă şi familia regală

De-acel belşug ce îl visează Bulă,
când pleacă-n Europa prima oară,
familia regală e sătulă,
deci se întoarce-n „sărăcia" ei din ţară.

Cu Bulă-n Europa: Bulă şi concurenţa europeană

Întors din vizită rapidă
prin Europa cea fudulă,

Bulă exclamă cu obidă:
– Să-i vezi pe ei cât îs de… Bulă!

Cu Bulă-n Europa: Bulă. poliţist european

Ca poliţist, nu se dezminte:
chiar dacă e niţel netot
şi nici nu are pic de minte,
„pulanul" lui e… poliglot!

Cu Bulă-n Europa: Bulă, în istoria europeană

Ca patriot, cum zice axioma,
românul are glorie destulă,
dovadă că şi Papei de la Roma
adesea i se face dor de… Bulă!

Cu Bulă-n Europa:
Vom avea parlamentari europeni

Săracul Bulă, pururi în nevoi,
e tare mândru, deşi n-are şfanţi,
că am ajuns europeni şi noi,
măcar prin cei ce ni-s reprezentanţi!

Cu oiştea-n gardul Europei:
Din învăţăturile istoriei

Ca soartă sau doar ca hazard,
poporul ăsta bun şi harnic
mai dă şi el cu oiştea-n gard,
atunci când pupă prea slugarnic.

Cu oiştea-n gardul Europei:
Mândria de a fi român

Vă întreb aşa, retoric:
Rupem gardul? Şi ce dacă?

Oiştea e ceva istoric,
fiindcă e... romano-dacă!

Cu oiştea-n gardul Europei:
Cine dă cu oiştea-n gard

Susţin, dând glas sonor sincopei
de-a ne privi mereu prea critic:
Cu oiştea-n gardul Europei
poţi da numai ca om politic.

Cu oiştea-n gardul Europei:
O dezvăluire aşteptată

Să spună Udrea, dama numai fard,
măcar acum un adevăr sadea:
Că-n Europa dăm cu oiştea-n gard
când „vizitiul” trage la măsea!

Cu oiştea-n gardul Europei: Expirarea proverbelor

Veți spune vrute, câte veți mai spune,
dar nici proverbul nu se potriveşte:
Când n-avem bani de cheltuieli comune,
credeți că oiştea aia ne lipseşte?

„Osul" european: Între teamă şi speranță

În Europa, drept folos,
visăm s-avem un os de ros,
iar teamă nu ne e decât
să nu ne steie osu-n gât!

„Osul" european: Satisfacția europenizării

Poporul mioritic şi duios,
şi-n veacul ăsta parcă mai viclean,
de-atâta sărăcie-i numai os,
da-i fericit că-i... os european!

„Osul" european: Generozitate europeană

Europa, cu frumosul,
ne-a primit sub steagul ei:
Noi vom pune numai osul,
ea luând doar... şapte piei.

„Osul" european: Fonduri europene nerambursabile

U.E., de-a dreptul admirabil,
trimite fonduri pentru hoți
şi ce plătesc românii toți
se cheamă... „os" nerambursabil.

„Osul" european: Tradițională indignare românească

Când să vie şi folosul,
Europa zice-n grabă
ca tot noi să punem osul
şi la... treabă!

Palma şi pumnul

După doar trei săptămâni de post, Ivan, trompetisul, deja zvârle cu barda în Dumnezeu, dar înțeleptul preot al satului nu poate lăsa să se depărteze de turmă această biată oiță rătăcită, care, ce-i drept, datorită încăpățânării şi nu numai, seamănă mai curând cu un berbec din rasa Cahul.

– Trebuie să te ajuți cu Domnul, Ivane! Uite, fă legământ cu sfânta biserică să fie jumătate din bunurile ei dumnezeieşti numai ale tale, aşa cum jumătate din deşertăciunile tale lumeşti se vor orândui în fața sfântului altar!

Ivan nu pricepe mare lucru, dar, instinctual, îşi întoarce buzunarele nădragilor pe dos.

– He-he-he!... De asta există sfânta biserică, Ivane, ca să-ţi fie reazăm în clipele de restrişte...

Apoi, taica părinte scoate din desagi patru colaci mari, o duzină de colăcei, un platou cu colivă, câteva fructe, nişte sfinţişori, ceva mărunţiş şi patru sticle cu vin sfinţit.

– Ale tale întru ale tale să fie toate acestea, Ivane, dacă te legi prin jurământ ca jumătate din cele ce le vei câştiga cu trompeta să le dăruieşti bunului Dumezeu!

Cu sângele ars de sfânta ispită a vinului, Ivan jură ce-i de jurat, apoi goleşte o sticlă pe nerăsuflate.

*

Să tot fie vreo doi anişori şi mai bine de când Ivan, cel mai bun şi mai căutat trompetist de pe valea largă a Râului Mare, împarte cu taica părinte bănetul vârtos, câştigat la nunţi, cumetrii, hore şi baluri. Ce-i drept, în lunile de post, când lumea nu mai petrece, taica părinte îi face şi lui parte din colaci, colive, nuci, mărunţiş şi vin, dar toate bunătăţurile

acestea sfinţite nu valorează nici măcar cât bacşişurile dintr-o singură noapte de bal, aşa că pe Ivan începe să-l roadă, direct în adâncul inimii, un vierme viclean şi neortodox.

– Asta-i tot? întreabă taica părinte, după ce-şi îndeasă sub brâu mulţimea de parale din jumătatea care i se cuvine, după jurământ.

– Au mai fost şi trei palme, pe care mi le-a îndesat un ţăran! zice Ivan cu năduf, apoi se luminează la chip şi la minte: Părinte, le împărţim şi pe astea!...

Bietul Ivan deja se vede dezlegat de jurământ.

– Aşa am jurat, că împărţim totul în mod egal!

Şi, fără să mai aştepte consimţământul, Ivan îi trage o scatoalcă bietului popă, de se duce cucernicia sa de-a berbeleacul până în tindă, frângând o laiţă, două scaune şi uşa cancelariei parohiale ca pe nişte surcele. Dar Ivan nu-l lasă să-şi mai tragă sufletul, ci-şi face palma pumn, adică o jumătate de palmă, şi-l altoieşte pe bietul popă de se tot duce ghiulea

de tun cucernicia sa, o ghiulea care dărâmă peretele tindei, coteţul păsărilor şi cuşca javrei tărcate din ogradă, apoi se înfige în lespedea de lângă fântână şi acolo rămâne.

Ivan, trompetistul, îşi aprinde o ţigară şi fumează liniştit. Deja se vede eliberat de jurământ şi stăpân deplinit peste tot bănetul pe care îl câştigă, cinstit, cu trompeta lui fermecată.

*

După vreun ceas, când se trezeşte din leşin, taica părinte scânceşte, tuşeşte, se ridică anevoios, se împleticeşte, apoi şopteşte cu o neaşteptată bunătate cucernică:

– Ivane!... Fiule, ai grijă: când o mai fi să iei palme pe la petreceri ţărăneşti, să le ceri cu pereche!... Ia-le cu pereche, fiule, că tare-s grele pârdalnicele de jumătăţi!...

Averile mănăstireşti

Privind spre cer, deodată mă şi scutur
şi-n sinea mea mă-ncui şi mă înhib,
că-i văd urcând, călări pe-acelaşi flutur,
spre Dumnezeu pe Pimen şi pe Hrib;
ştiu drumul ăsta, c-am mai fost o dată
ca să mă plâng temeinic de femei,
deci calc pe umbra stelelor şi iată,
deja sunt cu urechea lângă ei,

taman când Hrib şi Pimen, într-un glas
aidoma cu cele îngereşti
mieros se roagă-n Marele Popa's
să li se dea averi mănăstireşti:
– Nu pentru noi, stăpâne bun şi sfânt,
nu pentru neamuri, nici pentru ciraci,
ci ca să facem danii pe Pământ
pentru bătrâni bolnavi, pentru săraci…

Iar Dumnezeu, lumină din lumină,
nu fulgeră cuvinte, ci, cu bunătate,
prelinge înspre cei ce i se-nchină

averile cereşti (aproape toate);
se-apleacă Hrib şi Pimen cu litanii
şi mai mieroase, şi mai îngereşti:
– Dă-ne, întâi, să miluim sărmanii,
averile din veac mănăstireşti!

Iar Domnul se încruntă – auroră
de bunătate sfântă şi mister:
– Vreţi să vă dau o ne-nsemnată oră
în locul veşniciilor din cer?
– Ba nu, stăpâne bun, le vrem pe toate,
nu-ţi refuzăm averile cereşti,
dar dă-ni-le, să facem caritate,
întâi pe cele veşnic pământeşti!

Iar Dumnezeu, cu calmă exigenţă,
a răsfoit prin miile de ani
şi-apoi constată: – Văd că-n existenţă
n-aţi dăruit nimic la cei sărmani!

– Sunt calomnii, nişte minciuni sfruntate
anume răspândite prin ziare,
căci noi am dat mereu, cu bunătate,

din ce-am avut... – Ce?... – Binecuvântare!...

Morala, deşi are căutare
şi-i preţuită mult de credincioşi,
a fost strivită, lângă vechi altare,
de sfinţii care-s sfinţi doar ca bărboşi.

Statul de drept

Eu de mult nu mai accept
ca să-mi cânte unii-n drâmbe
că-am avea un „stat de drept",
fiindcă-i construit pe... „strâmbe"!

Epoca maidanezilor

Categoric, n-am vedenii:
câinii vagabonzi, la noi,
latră doar politicienii,
vor... ciolanul înapoi!

Politicianul român

El dă din coate, se înfige
sub trandafir, apucă cheia,
dorind la scrutin să câştige
şi, mai ales, după aceea!

Destin românesc

Aproape de când cu-nceputul,
năpăstuit a fost poporul,
căci şi-a plătit mereu trecutul
cu... viitorul!

Palatul Justiţiei din Suceava a fost renovat

Palatul – casă renovată –
şi-a reluat străvechi banchetul:
Justiţia e minunată,
dar i-a rămas stricat... Parchetul!

Drepturile Omului

Tot mai des, din mii de piepturi
se rosteşte vorbă grea:
Omul are multe drepturi,
numai oamenii... nu prea!

Funcţionarul model

Despre dânsul unii zic,
vrând să-l scape din pricină,
cum că n-a făcut nimic,
deşi asta-i mare vină.

Cinstirea Conducătorului

„Trăiască!”, am strigat, de bună seamă,
iar el îmi arunca în irişi praf,
şi-aşa m-am dezvăţat de epigramă,
tot aşteptând să-i scriu şi-un... epitaf!

Cădere şi uimire

O uimire grea ne roade
cu accentu-i nefiresc:
Numai când guvernul cade
preţurile nu mai cresc!?

În spitalul „Sfântul Ioan cel Nou" din Suceava

Sunt condiţii minunate
în spital, căci creştineşte
Sfântul iartă de păcate,
iar dom' doctor… mântuieşte!

Performanţă-n chirurgie

Mulţi medici, după cum se ştie,
în ţara noastră-nfloritoare
fac performanţă-n chirurgie
doar operând prin… buzunare!

Măturătorii de zâmbete

Destinul mioritic e o dreaptă
pedeapsă pentru noi, iar eu socot
măturători de zâmbete c-aşteaptă
dintotdeauna-n… urnele de vot!

Patriotismul lui Mircea Geoană

Se plânge-aproape-n fiecare seară
nevasta predispusă spre hârjoană
că Mircea-al ei, de-atâta drag de ţară,
cam rar mai pune… Geoană peste Geoană!

Motocicleta premierului Tăriceanu

Motocicleta-i sfântă, evident,
şi poate să producă şi minuni,
căci Tăriceanu, după accident,
aproape nu mai face plecăciuni!

Controversatul Traian Băsescu

Curmeziș mereu de-o falcă,
și Băsescu pare că,
după unii, cam încalcă,
după alte-ncalecă!

Vocațiile lui Corneliu Vadim Tudor

Vadim e mare meșter la cuvinte
care-și adună cântecele-n clăi
și-ademenește cu citate sfinte,
dar prea se înconjoară de... potăi!

Creștinismul politic al lui Gigi Becali

Printr-un balcanic procedeu,
năimit cu bani, precum hamalii,
cică și bunul Dumnezeu
lucrează-n stâna lui Becali!

Arhiepiscopul Pimen și lumea politică

Din lumea aia păcătoasă
Înaltul nu se lasă smuls:
deși nu-i turma prea frumoasă,
ciobanu-i foarte bun de... muls!

Ștefan cel Mare, despre Gavril Mîrza

Ștefan, în largile-i veșminte,
pășind în țara-i viitoare,
ne pune-o singură-ntrebare:
– Tot Mîrza este... președinte?

Entuziasmul subprefectului Alexandru Băișanu

Băișanu vrea, că-i place,
Băișanu multe-ar face,

numai că nici n-o-nceput,
Băi, ş' anu' o trecut!

Prefectul Orest Onofrei a dat 10 milioane lei pentru monumentul lui Ion Grămadă

Numai prefectul Onofrei,
fără vreo urmă de bravadă,
de când câştigă mai mulţi lei,
primul a pus un ban, Grămadă!

Primarul câmpulungean cu trei... prenume, Constantin Gabriel Şerban, este al doilea şi ultimul bucovinean care a dat bani pentru monumentul lui Ion Grămadă

Constantin Gabriel Şerban
ne-a dat sufletul în dar;

când să-i mulţumim, e-n van:
nume n-are dom' primar!

Primarul Sucevei, Ion Lungu, gândeşte!

Supus erorilor, fireşte,
am spus – să fie-acuma anu' –
şi am şi scris că Lungu nu gândeşte,
gândeşte, dar... prin Zarojanu!

Consilierul Virginel Iordache intră cu timiditate în polemici

Uneori vrea să combată
şi-nţelegem toţi că el
şi-n politică se-arată
foarte, foarte... Virginel!

Istoria completă a politicianului Nicolae Barbă

Barbă se numeşte-n viaţă
şi-n politiceşti recursuri
fiindcă poartă, sub mustaţă,
bărbi sub formă de discursuri!

Nonagenarul român mare Gheorghe Acatrinei

E patriot, fără-ndoială,
şi-i este ţara ideal
de când i-a fost coleg de şcoală
bunicului lui Decebal!

Politiciana Stela, nevasta lui Gheorghe Acatrinei

Gheorghe are o soţie
cap de listă. Cu noroc,

ea celebră o să fie
prin ce are şi sub coc!

Viitorul politic al Stelei Acatrinei

Doamna Stela îşi animă
în politică norocul
şi-i la fel de anonimă
pe cât de faimos i-i cocul!

Mariţa, România şi globalizarea

Umblă o poveste poznaşă pe ambele maluri ale râului despre o femeie, din satul cocoţat pe dealul râpos din dreapta apei, care, suflecată şi cu poalele-n brâu, spăla rufe pe băncuţa înfiptă în vad cu patru pari din salcâm verde. Era imediat după război, iar pe malul neted din stânga râului obişnuia să treacă alene, la anume ceasuri, pufăind mahorcă ieftină dintr-o lulea din ceramică neguroasă, un ostaş sovietic.

Femeia, Mariţa, tocmai da în pârg de năvalnică frumuseţe, iar chiroşcuţele ei, adică posterioarele tulburătoare ale încheieturilor genunchilor, îl puteau scoate din minţi chiar şi pe bunul Dumnezeu, după cum mărturisea

şi încredinţa, oftând, în faţa enoriaşilor adunaţi, seară de seară, la crâşma lui Precup, prea cucernicul popă Istodor, după pânde necuviincioase şi pierzătoare de suflet, în timpul zilei.

*

Catrina lui Chibici, coşcogemite babă, cu livada risipită până în buza râpei, culegea cireşe, când a băgat de seamă că ostaşul roşu, aflat în patrulă, se făcuse mai roşu ca racul sub învelitura năduşelilor, zărind, pentru a nu ştiu câta oară, chiroşcuţele Mariţei. Dar femeia spăla rufele cu hărnicie, fără să-i pese de frumuseţea ei năvalnică şi asfixiantă.

*

Până pe dealul lui Chibici, ba şi mai sus, până aproape de cer, s-a auzit, după aceea, „Boje moi! Boje moi!” – oftatul deznădăjduit al bietului soldat sovietic, aşa că baba Catrina, deşi cam tare de ureche, a amuşinat pericolul şi a prins să-l pândească printre cireşele care luminau dumnezeieşte frunzişul sănătos al crengilor roditoare.

Ostaşul de pe malul neted din stânga râului părea prins de ducă-se pe pustii şi apucat de Rusalii, când, cu luleaua pufăind necurat între dinţi, îşi smulgea hainele de pe el cu o nebunie frenetică, aşa că baba Catrina îşi făcu creştineşte cruce şi lunecă din cireş, hurducând crengile şi rostogolindu-se, apoi, pe curmătura din lut galben până în bulboana de la temelia râpei. Dar Catrina lui Chibici încă mai avea vreo cinci din cele şapte vieţi ale româncei get-beget şi a dat două vârtecuşului, ca s-o sloboadă, apoi o a treia ştimei apei, ca s-o scoată la malul îngust cât chimirul unui ţăran cumsecade.

*

Abia de şi-a tras sufletul baba Catrina şi s-a şi mirat de ce-i vedeau ochii: ostaşul roşu, pufăind vârtos din lulea şi cu cascheta pe ceafă, trudea, gol puşcă, în spatele vestitelor chiroşcuţe ale Mariţei.

– Fă Mariţă, făăă!, a strigat, atunci, cu ultimele puteri, baba Catrina.

– Ce-i, fă Catrină, făăă?, a tulnicat

retoric, dar după datină şi cu palmele ude făcute căuş în jurul gurii, femeia cea tânără şi frumoasă.

– Făăă, vezi că te reguleză un rus, făăă!, a strigat, cu ultimile puteri, baba Catrina, rostogolindu-se, iar, în bulboană.

– De mult, făăă, de mult?

Dar baba Mariţa, deşi plătise cu alte două vieţi vârtejului, ca s-o sloboadă, n-a mai avut o viaţă şi pentru ştima apei, aşa că s-a pierdut, împreună cu răspunsul dumiritor, pentru totdeauna.

*

Taman ca Mariţa, femeia de o frumuseţe năvalnică din satul de pe malul drept al râului, care, după ce a scăpat din încleştarea sălbatică a ostaşului roşu, s-a întors cu spatele spre cursul râului, spălând rufele cu zoaiele verzui care se scurgeau din ele, în vreme ce prea cucernicul popă Istodor, doar cu potcapul pe ceafă, o apuca de mijloc, fără s-o mai poată preveni cineva pentru cât timp, taman ca Mariţa, deci, România, abia scăpată din

strânsura scârbavnică şi nelegiuită a comisarului sovietic, s-a întors, expunându-şi frumuseţile ademenitoare, spre comisarul european. Şi nu e nimeni care s-o prevină de când şi până când, pentru că baba Catrina, neavând decât şapte vieţi, n-a avut cu ce plăti şi ştimei apei şi s-a pierdut pentru totdeauna.

Păcat dumnezeiesc

Era o noapte limpede şi vastă
vag rezemată-n umărul meu stâng
când, pricepând că îmi lipseşte-o coastă,
am mers la Dumnezeu ca să mă plâng,
şi-abia îngenunchiasem eu cuminte
pe treptele din căile lactee
şi-am şi văzut cum cosmicul părinte
îmi modela din coastă o femeie,

dar ce femeie!, suplă, mlădioasă
şi-aidoma minunilor cereşti,
că-am şi-ntrebat: De ce-i aşa frumoasă?,

iar Dumnezeu zâmbi: Ca s-o iubeşti!...

Apoi, desigur, au trecut trei zile
până-am simţit, din nou, că n-am o coastă
şi-am protestat cu închinări umile:
De ce-ai făcut-o, Doamne, aşa proastă?!,
iar cosmicul părinte îmi zâmbise
cu bunătatea lui dumnezeiască
şi-ntr-un final al zâmbetului zise:
Fără prostie, cum să te iubească?

Morala: Doamne, Doamne, ce năpastă
că n-ai ştiut să lucri cu folos
şi-a trebuit să faci femeia proastă,
de nu-ţi ieşi bărbatul şi frumos!

Povestea poveştilor

Humuleşteanul Creangă povesteşte,
într-o poveste-a multelor poveşti,
că s-a greşit, cândva, nepământeşte
faţă de geniul stirpei femeieşti,

atunci când Dumnezeu, în rai visat
şi de-nţelepţi, dar şi de cei nătângi,
a modelat încet doar un bărbat
şi-un şir neîntrerupt de... mătărângi.
Povestea-ncepe, cică, într-un sat
în care un ţăran niţel cam tâmp
a tot cules exact ce-a semănat,
doar mătărângi băţoase de pe câmp,
pe care le-a vândut cu mare sârg
pe piaţa existenţei şi pe lângă
şi, de atunci, femeile din târg
nu-şi iau bărbat, ci câte-o mătărângă,

ba, mai hazos, când au de înşelat,
doar din instinct sau cu o socoteală,
femeile n-o fac cu un bărbat,
ci tot cu mătărângi, la nimereală.

Morala curge lesne ca pe apă
apusul unui soare ce se stânge
şi toţi bărbaţii pot să o priceapă
cu uzul minţii, mort la nătărânge.

Când se văd femeile. Sfat pentru fiul meu, Andrei

Prietene, nu-ţi cer să mă crezi,
şi, totuşi, ascultă-mi părerea:
Pe femeie începi să o vezi
abia când te lasă... vederea!

Unicitatea dragostei

Ce să mai umblu cu tertipuri
şi să m-abat de la idee:
Iubesc o singură femeie,
dar... sub un milion de chipuri!

Unui soţ gelos

Cât voi mai fi pe lumea asta,
deşi-s milos de felul meu,
eu nu am să-ţi râvnesc nevasta,
te las să suferi tu din greu!

Unei soţii geloase

Un soţ, spre biata-i nevestică:
Iubito, jur că nu te-nşel,
cu leafa mea atât de mică
sunt condamnat să-ţi fiu fidel!

Conjugală, în vremea răvaşelor

Cerând divorţul, îi curg râu
aceleaşi lacrimi buclucaşe,
căci şi-a prins soaţa cu „răvaşe”,
ba, şi mai rău, cu... „poale-n brâu”!

Căsnicie fericită

Iubirile nu-s inutile,
da-n căsnicii mai fericite
nu trece nici un an de zile
şi tu n-o-nghiţi, iar ea te-nghite!

Certificată de căsătorie

Totdeauna-n căsnicie
se ajunge cam în fugă:
el se-nsoară din prostie,
ea – să aibă-n casă slugă.

Un risc asumat

Când, Doamne, o să fiu eu judecatul,
în clipa când, în fond, nici n-oi mai fi,
n-am să te mint că-aş regreta păcatul
căci tare l-aş comite zi de zi!

Gusturi

Femeia zveltă e frumoasă
şi-ţi toarnă-n sânge numai jar;
şi totuşi, eu prefer o grasă,
desigur... Grasa de Cotnar!

Beţia şi dragostea

Aşa a potrivit destinul,
în viaţa pururea ciudată,
să vrem femeia precum vinul,
adică după ce ne-mbată.

Rea, dar bună

Când se vorbeşte despre ea,
oricare ar putea să spună
că este o femeie rea,
deşi arată tare... bună.

De ce se fac bancuri cu blonde

Anume minţi mai pudibonde,
dispuse către divagaţii,
fac bancuri splendide cu blonde
să le priceapă şi... bărbaţii!

O poetesă la modă

Citind şi cronica, încerc o dreaptă
corecţie în mediul ambiant:
Femeia-i talentată şi deşteaptă
... cât criticul ce-l are ca amant!

Geniul liricii feministe

În sfârşit, strâng bărbăteşte mâna marelui critic literar Iulian Apostatu, acest geniu al desluşirii esenţializărilor lirice feministe! Tremur de emoţie, dar copleşit de fericire şi onorat de destin mai abitir decât aş fi putut visa vreodată, în vreme ce domnia sa cu adevărat elitistă îşi mângâie duios bărbuţa argintie, care înrămează elineşte un obraz prelung, zbârcit şi uscat, înspre gâtu-i lung şi noduros.

– M-aţi luminat, iubite maestre! M-aţi făcut să desluşesc ideile pure şi în bezna cea mai adâncă...

– Prostii! Totul este numai prostie şi trufie, dragul meu. Până şi cărţile nu sunt decât nişte vanităţi ale sufletului...

Pare să fie cătrănit rău maestrul.

– Dacă nu m-aţi fi iniţiat prin opera dumneavoastră critică, eu n-aş fi înţeles niciodată profunzimea versului „Alo / 0742 / iubitule sunt eu”. N-aş fi sesizat incifrările (mă aprind!), nu aş fi văzut în 0 dezordinea cosmică iniţială, cea care precede desprinderea Numitelor din Nenumit prin desluşirea lui 7, adică a ordinii deja desluşite. Şi mi-ar fi scăpat, desigur, şi semnificaţia celor patru Hore-anotimpuri, şi simţământul inefabil al nuntirii cosmice Cer-Pământ, simbolizată de cifra 2, precum şi relaţionarea prin nenumire, deci prin nevremelnicire, prin sacra formulă: „iubitule sunt eu”...

– Ei, traversam o criză existenţială şi nu găseam o altă rezolvare...

– O ce?

– Mă apucaseră năbădăile, omule! Îmbătrânisem şi, pe neaşteptate, mi-a venit să sar pârleazul, aşa că m-am apucat de scris critică literară...

– Şi cât de sublim aţi făcut-o! Aţi scris,

mai întâi, despre bijuteria liricii feministe, poemul „OK // aşa / o / să / fac / mulţumesc", al Anei Lizatta: „Cea mai recentă creaţie a mereu surprinzătoarei Ana Lizatta, intitulată sugestiv „OK", impresionează prin fermitate gnoseologică, prin o la fel de sigură relaţionare iconaristă a sinelui în armonia universală. Poetesa, semn că a parcurs în întregime inefabilul neliniştii interogative, optează, gnoseologic, pentru desăvârşirea şi desăvârşitul cunoaşterii, prin insolita, proaspăta şi insolita metaforă „aşa". Niciodată, nici măcar la Kant sau la Hegel, nu s-a putut întâlni o ideie formulată mai concis şi mai expresiv. Cunoaşterea deplină o îndreptăţeşte pe poetesă la un spaţiu opţional în parte sacru, în parte fenomenologic, cel al durării în durată: „o / să / fac", spune ea, în acelaşi limbaj metaforic extrem de concis, de subtil şi de convingător (dovadă a unei exemplare maturităţi lirice), pentru ca, în final, să aibă o dublă revelaţie: a sinelui şi a menirii sinelui, de unde şi relaţionarea în sacru prin

hermeneutica ritualică a sugestivei formule „mulţumesc". Aşadar, poetesa Ana Lizatta, o adevărată vestală lirică, ne demonstrează încă o dată, deşi nu mai era nevoie, că este o certitudine a liricii feministe, iar nouă, fidelilor ei cititori, nu ne mai rămâne decât sarcina înţelepţirii prin urmărirea atentă şi la fel de critică a parcursului liricii ei iniţiatice"...

Am turuit textul sacru al criticii literare moderne cu aşa un entuziasm, încât maestrul Iulian Apostatu, acest geniu al desluşirii esenţializărilor lirice feministe, a roşit înduioşător, apoi a izbucnit:

– O impostoare, o nulitate, dar una cu gropiţe dulci în obrăjori, fragedă, tânără şi proaspătă, care mi-a ieşit în cale exact în clipa în care mă apucaseră năbădăile şi era musai să sar pârleazul...

Nu-mi cred auzului.

– Vreţi să spuneţi că esenţializările liricii feministe...

– Care esenţializări? De când a ajuns prostia esenţializare?... Omule bun, cel care

esenţializează e numai criticul, în epoca veşnicelor lui crize esenţiale...

O ciudată dezamăgire îşi aşează lespezile uriaşe peste bietul meu suflet şi, dintr-odată, toate esenţializările lirice contemporane prind să se dărâme aidoma unui castel de nisip. Să fie marea noastră literatură contemporană doar un castel de cenuşă? Nu-mi răspund, ba cred că nici întrebarea nu apuc să o formulez în subconştient, pentru că în biroul maestrului Iulian Apostatu tocmai se insinuează, lasciv, un tânăr.

– Să nu-mi spui că mi-ai adus o nouă capodoperă!, freamătă de bucurie distinsul critic literar.

– Ei, acolo, un biet poem, pe care l-am intitulat „OK"! se fandoseşte tânărul şi frumosul poet.

Maestrul înşfacă grăbit manuscrisul, chicoteşte extaziat, apoi zice:

– Superb! Genial!... Chiar acum o să-l comentez... Fii atent: „Cea mai recentă creaţie a mereu surprinzătorului poet Radu Ghei,

intitulată sugestiv „OK", impresionează prin fermitate gnoseologică, prin o la fel de sigură relaţionare"...

– Trădătorule! Lepădatule! izbucnesc eu, imediat ce încep să pricep, apoi ies, trântind uşa cu violenţă.

Aidoma uşii zăbrelite a unei temniţe, în care tocmai a fost încarcerată poezia modernă, trosneşte uşa aceea în urma omului care sunt şi care, cu siguranţă, nu se va mai lăsa niciodată fascinat de esenţializările lirice.

Licitaţie de poezie

Birtaşul Ghiţă nu mai are somn
căci l-o pălit o dragoste expresă
şi-i vai de el, deşi e mare domn,
căci i-o căzut cu tronc o poetesă
ce se visa un fel de preoteasă
din miturile lumii ancestrale,
dar se doreşte grabnică mireasă
vreunui fleţ cu niscaiva parale...

Trecu o vreme şi-ntr-o primăvară,
când poetesa prinse-a gânguri,
birtaşul zise: Dragă domnişoară,
dau pe poem bacişul pe o zi!
Ea tresări, căci îi păru romantic
birtaşul pus pe sacrificiu liric,
şi, în curând, destinul ei cel antic
de preoteasă se pierdu-n oniric.

Morala foarte lesne se desprinde
şi cred că-i cunoscută tuturor:
Atunci când poezia nu se vinde,
poetele se vând foarte uşor!

La licitaţia de poezie, cu bani luaţi indirect de primărie, alcoolul s-a distribuit gratuit, iar apa, pe care am băut-o eu, cu 50.000 lei/sticla

Citind poeme m-am ales cu
50.000 pe-o minerală
luaţi cu tot cu căptuşeală
din buzunarul lui Popescu!

Lui PIM

PIM, când voi spune epigrama
mai rea ca bomba lui Osama,
de vezi vreun zâmbet pe-o figură,
termină-l prin caricatură!

Domnul Constantin Fetcu, manager şi dealer CITROEN, a cumpărat „Răsturnarea lumilor ca un plâns de oţel”, de Alexandru Ovidiu Vintilă

Vreau să vă-ntreb: De-aş fi poet cu
lumi răsturnate-n plânsuri de oţel,
în câte vieţi, scriind, domnule Fetcu,
îmi iau un... CITROEN orice model?

Părintelui Constantin Ciupu, care a cumpărat „mireasă roşie secerând câmpurile“, de Alexandru Ovidiu Vintilă

Părinte Ciupu, cu aleasa
poemă, plin de puritate,
aţi vrut să spovediţi mireasa
şi să-i iertaţi nişte păcate?

Domnului Ioan Iftode, Preşedintele Grupului de Firme ORIZONT (grup care fabrică, printre altele, şi muştar), care a cumpărat poemul „Holograma“, de Constantin Severin

De-acum poţi scrie-n etichetă
ca-n textul astei epigrame:
„GRUP ORIZONT cu masa netă
plus-minus 10 holo-grame“.

*

Epigrama pipărată
n-am făcut-o, ţinând cont
că putea fi înglobată
în... muştarul ORIZONT!

Blajină avertizare adresată doamnei Doina Fetcu, cu ocazia cumpărării poemului „Poarta Sărutului“, de Constantin Severin, de către domnul Constantin Fetcu

Poarta sărutului,
pe nu ştiu ce temei,
când este a avutului,
e asaltată de femei!

Subprefectului Alexandru Băişanu, după achiziţionarea poemului „Oglinda“, de Viorica Petrovici

Putea să coste oricâţi lei,
lua „Oglinda“ cea perfectă
că-i singura ce nu-l reflectă
şi pe... prefectul Onofrei.

Carmen Agoutin, lider politic PSD, n-a prins listele electorale, dar a cumpărat poemul „Pasăre fără umbră“, de Viorica Petrovici

La alegeri, lista sumbră
a impus în târg, aice,
pe o altă... pitulice
şi-a rămas Carmen în umbră.

Statornicului prieten Ionică Iftode, care şi-a însuşit banalul meu „Păcat dumnezeiesc“

În lumea asta vieţuiesc
multe femei, însă bărbatul
cu una doar îşi face patul...
Nedrept „Păcat dumnezeiesc“!

Poetului Alexandru Băişanu, care mi-a cumpărat „Cămăşile de după“

Pare răsfăţat de soartă
Băişanu – chiar sub lupă –
dar bogat nu-l cred, că-mi poartă
tot... „Cămăşile de după“.

Lui Cătălin Nechifor, promițător politician PSD, care a cumpărat poemul „Fluturând steaguri reci“, de Liviu Popescu

Când Cătălin fu intrepridul
pe ale liricii poteci,
păşi-n cadență cu partidul
şi licită doar... steaguri reci!

Doamnei Iuliana Stoica, Director la MOLDSILVA, care a cumpărat „Ilustrată cu fecioara cea mai nevinovată“, de Liviu Popescu

În poezie e un rol
bun de jucat cândva, odată:
De-o fi să pice vreun control,
fecioara e... nevinovată!

Omul de afaceri Aurel Mihai Steiciuc a cumpărat poemul „Înhață sufletul potrivit pentru tine!“, de Angela Furtună

În lumea unor mari prefaceri,
poemul ăsta dă povață
şi pentru omul de afaceri,
din titlu îndemnând: „Înhață!“.

Domnului Patrik Breban (Franța), pentru care doamna Angela Zarojanu a cumpărat „Portret de femeie sub hipnoză albastră“, de Angela Furtună

Putea fi şi mai rău în țara noastră,
dar astăzi, precum văd şi de-aia ştiu,
femeia-i sub hipnoza cea albastră,
iar viața sub coşmar portocaliu!

Doamnei viceprimar cu prenume cinematografic, Angela Zarojanu, care a cumpărat „Cântec de dimineață", de Liviu Dorin Clement

Viceprimar sortind-o viața,
ea între oameni se împarte
şi-oricâți o „cântă" dimineața,
„Angela merge mai departe"!

Celui mai poet dintre subprefecți şi viceversa, Alexandru Băişanu, care a cumpărat şi poemul „Meşterul", de Liviu Dorin Clement

Constatam cu bucurie,
când fu versu-n sărbătoare:
Subprefectu-n poezie
pare-a fi un meşter mare!

Domnul George Moisescu, Director al Hotelului CONTINENTAL, a intrat în licitație, cumpărând poemul „Fiecare încercare de a te iubi", de Carmen Veronica Steiciuc

Oricât de optimist ați fi,
cândva veți prinde iar de veste
că încercarea de-a iubi
sfârşeşte tragic cu... neveste.

Aceluiaşi domn George Moisescu, care a cumpărat şi cealaltă poezie semnată de Carmen Veronica Steiciuc, „Pe acoperişul unui zgârâie-nori"

Domnul George Moisescu
şi-acum banii şi-i regretă

că, la urmă, s-a ales cu
poezii, nu şi... poetă.

Veşnic simpaticului ziarist Mihai Chira, care a cumpărat „Rugă pentru ultima zi în doi“, de poetul-subprefect Alexandru Băişanu

Hai s-o spunem pe de-adreptul
de ce-ai licitat în fugă:
Să priceapă subprefectul
că-ai avea şi tu o... „Rugă“!

Doamnei dr. Cristina Iordăchel, fruntaş politic, proprietar şi medic specialist ş.a.m.d., care a cumpărat poemul „Între Serbia şi Franţa“, de Alexandru Băişanu

A vrut această poezie,
ce are tainice deliciuri,

şi pentru că în ea se scrie
orarul propriilor... serviciuri.

*

Aţi cumpărat, profesional şi cinic,
poemul ăsta, certă analiză,
fiindcă probează-n cotul dermaclinic
pentru poet cea mai acută criză.

Inepuizabilul investitor în procurare de texte poetice, subprefectului Alexandru Băişanu, care a cumpărat şi superbul poem „Talcioc“, de Roman Istrati, poem care începe cu versul: „O tabacheră palidă, căruntă“

Când subprefectul şi-a sleit bugetul
pe-acest „Talcioc“ cu verb care se-ncruntă,
a cumpărat, desigur, şi poetul –
„o tabacheră palidă, căruntă“.

Licitaţia de poezie s-a încheiat cu achiziţionarea poemului „Acuarelă“, de Roman Istrati, de către doamna Doina Fetcu

O „Acuarelă“ cu eroi na-
tiv predestinaţi la reverie,
deci e normal ca după poezie
cuvântul de sfârşit să-l aibă... Doina!

Poeţilor care desconsideră epigrama

Poetul, ca sublim artist
cioplind ideea în cuvinte,
uşor ar fi epigramist,
îi trebuie doar... nişte minte!

Superconsacrat şi definitiv inventar liric sucevean

Poeţi Suceava are trei:
Ion, Beldeanu şi Cozmei;
iar mari epigramişti un milion:
Cozmei, Ion, Cozmei, Ion...

De ce mă numesc drăguşaNUL?

Mi-am ales un nume care
să-mi tot spună că sunt nul,
căci doar prostul, că-i fudul,
se socoate... o valoare.

Lui Ion Cozmei nu-i răspund epigramistic pentru că:

Are o tradiţie,
când cată pricina:
toarnă... în justiţie
şi îţi bea... grădina!

Sfat prietenesc pentru nepotul lui Eminescu

Divinule Ion Cozmei,
cum te privesc cu toată stima,
te sfătuiesc să taci, când bei,
să nu te-neci cumva cu... rima!

Nicolae Cârlan nu-şi mai încape în piele: se închipuie... istoric literar

Ajuns la vârsta marilor regrete,
Cârlan, şi fără harul de a scrie,
posedă nişte opere complete
pe care le-a... luat din librărie.

Ion Cozmei se crede, deocamdată, doar nepotul lui Eminescu

Nu-i grav, Cozmei, că singur te-ai ales cu
amocul ce-l repeţi la unison

cum că i-ai fi nepot lui Eminescu,
grav este că te crezi Napoleon!

Chibzuinţa lui Cârlan

Cârlan, ca scriitor, e mare
şi, în sfârşit, s-a dovedit
că are creier de valoare,
ce-l ţine tot... nefolosit.

„Egolatrul"

Deşi arareori descris,
Ion Cozmei e foarte cult,
căci a citit enorm de mult
din prea puţinul ce l-a scris!

Concluzie

Într-un final polemic se impune
o precizare despre cum stă treaba:
Când diplome ţin loc de-nţelepciune,
rataţii cred că n-au trăit degeaba...

Scriitorii şi „nepoţii" l-au omagiat pe Eminescu, în 14-16 ianuarie

Trei zile au băut cu chiu
şi vai şi au cinstit în totul
că Eminescu-i tot mai viu
şi tot mai mort (de beat) nepotul!

Toţi semi-alfabetizaţii ucraineni din Călineştii lui Kuparenko se dau „nepoţii" lui Eminescu

Mă-ntreb şi eu cu interes, cu
sentimentul unei jeni:
Cât de român e Eminescu
cu-atâţi „nepoţi"… ucraineni?

Humoriada. Epopeea globalizării umorului

În Gura Humorului, pe mâna dreaptă a şoselei care duce de la Suceava, prin Cluj Napoca, la Londra şi la New-York, urmând cu cumsecădenie şi disciplină democrată Axa lui Băsescu, se află un stâlp totemic, încrustat cu desenele lui Ştefan Popa-POPA'S şi ale lui Mihai Pânzaru-PIM.

În jurul stâlpului totemic, s-a construit o casă frumoasă, cu etaj şi cu flori la ferestre.

Sub temelia casei şi a stâlpului totemic, a fost amenajată o cramă, „Crama (nevestei) lui Dumbravă", în care cugetă globalist, ediţie de ediţie, juriul secţiunii lui Cornel Udrea, adică Marcel Mureşeanu şi cu cine se mai întâmplă să fie.

Ospătăriţele, nişte balerine cu picioruşe suple, mlădioase şi înalte cât Stâlpii Pământului, cunosc tabieturile sfinte ale ierarhizării literaturii umoristice cu destinaţie udresc-humoreană, aşa că depun în faţa onoratei instanţe a hazului platouri dolofane, avertizând cât se poate de suav asupra meniului savuros şi exhaustiv:

– Domnul, creier; domnul, vită, iar domnul, porc!

– Pardon, domnişoară!, sare, înţepat, Cornel Udrea. Domnul Mureşeanu, domnul Udrea şi domnul cine se mai întâmplă să fie!...

Balerina, biet enoriaş în Templul Umorului, pleacă priviri sfioase, iar privirile de acest gen înmoaie, ediţie de ediţie, inima lui Cornel Udrea, care şi explică împăciuitor:

– Domnişoară, nu mă deranjează că mi-ai zis mie „domnul Porc”. Dar de ce i-ai zis lui Mureşeanu „domnul Creier”?

*

Jos, lângă podul de peste râuşorul Humor, în muzeul Verei Romaniuc şi al

discretului Mihai Camilar, zărvuieşte juriul lui POPA'S, îmbiat creştineşte cu păhăruţe de afinată aprigă şi guralivă de însuşi dumnealui Constantin Logigan, om vesel şi hâtru, ba şi profesor pe deasupra. Ştefan Popa POPA'S, Vasile Crăiţă-Mândra, Mihai Pânzaru-PIM, blândul humorean Radu Bercea şi ceilalţi k.k.k.-işti („Karikatură, Karikaturişti, Karikatură! Numai atât exisă. În rest e doar tăcere!”), cu notes-uri în mâna stângă şi cu un pixuri în mâna dreaptă, trec de la o caricatură la alta, cântăresc cu ochi de artişti profesionişti şi notează conştiincioşi impresii.

Doar George Gavrileanu, poetul şi pictorul care şi-a încredinţat numele marelui premiu, a ales tinereţea fără de bătrâneţe, veghind tainica năvălire a ierbii în lumina obcinată a depărtărilor.

Prin faţa ferestrelor mari şi luminoase ale muzeului păşeşte primarul Ioan Toma, trece timpul, păşeşte primarul Alexandru Balău, şi iar trece timpul, păşeşte primarul Marius Ursaciuc, şi iar, şi iar, şi încă o dată trece

timpul.

*

Humor înseamnă, în tătară, „repede”, iar Moldova, în celtică, „vale”. Ne-am afla, deci, în Gura Repedei, afluentul Văii sau, cum a scris, pe la 1260, un călugăr franciscan, în „Ymor, filius Molday”. Sună fain şi globalizant latinizarea toponimelor celto-tătare.

*

Noi, concurenţii, pierduţi prin cine ştie ce coclauri ale României – pardon, ale Europei –, cum aflăm tema noii ediţii a Festivalului „Umor la... Gura Humorului”, cum explodăm de patriotism autentic, viril şi responsabil:

– Globalizăm!... Straşnică ţară, bravă naţiune!

Şi, dornici să ne punem la dispoziţia „Humoriadei”, epopeea globalizării umorului, chiar şi cu sacrificiul suprem, murim de râs. Din fericire, cei care mor provin numai dintre angajaţii primarului Marius Ursaciuc, aşa că nu literatura umoristică, ci doar Europa s-a

văzut nevoită să-şi cinstească eroii cu risipă de bani pe cununi funerare.

Exact în clipa aceea pe deplin globalizantă a eroismului dobândit prin râs, stâlpul totemic, încrustat cu desene de Ştefan Popa-POPA'S şi Mihai Pânzaru-PIM, deasupra „Cramei (nevestei) lui Dumbravă”, miraculos se transformă în Coloană Celestă, în Stâlpul Pământului.

În Humor, sub Ursa Mare

O fi o simplă întâmplare
sau renghi al timpului năuc,
dar în Humor, sub Ursa Mare,
conduce, cică, Ursa... Ciuc!

Pe post de reporter în direct la Festivalul „Umor la... Gura Humorului", Mihaela Rădulescu i-a intervievat îndelung pe ministrul Gheorghe Flutur şi pe câinele său, Brutus

Ai văzut tv, române,
când ministru-n hărmălaie
s-aşezase lângă câine
că-avea PLD... potaie?

La Gura Humorului, Florin Piersic şi-a reamintit despre rădăcinile sale bucovinene

Prin Bucovina spune o poveste
că ar fi fost un Piersic mai dihai,
însă l-au smuls şi dus cu şapte cai
vreo trei... neveste!

Directorul Casei de Cultură, hâtrul profesor Constantin Logigan, are... logica râsului

Râzând de-aceia cari ca turişti
vin la Humor ca să se dea artişti,
a căpătat o logică hazlie
ce-l face... Logigan de meserie!

Horaţiu Mălăele a avut un recital actoricesc, pe tema deprecierii vieţii la români

Desigur că, în timp şi spaţiu,
mai toate vor sfârşi în rele
precum a eşuat Horaţiu
în... Mălăele!

Vera Romaniuc, directoarea muzeului, rămâne preferata umoriştilor

Stropit cu vinuri bune, festivalul
în amintirea multor a rămas
să întărească pururea moralul
cu gândul că... in Vera veritas!

Preşedintele juriului de caricatură, pictorul Vasile Crăiță-Mândra, era convins că nu se poate face o epigramă cu rimă perfectă pentru numele său

V-o spun, s-o ştiți, acuma când ra-
pid s-a pus pe jurizat:
Vasile, şi Crăiță-Mândra,
e tot... bărbat!

Crama soților Dumbravă s-a consacrat drept sediu humorean al umoriştilor din țară

Azi, la cramă, încă-odată,
tăbărâm în mare grabă,
că-i... Dumbrava minunată,
iar Dumbravă, om de treabă!

Majoritatea caricaturiştilor sunt ingineri. Dar ce este caricatura?

Desen cu însuşiri morale,
celebru nu de azi, de ieri,
prin care par spirituale
şi mințile de ingineri!

Maestrul caricaturii româneşti, Ştefan Popa POPA'S, şi-a lansat un album de caricaturi „fără cuvinte"

Această carte, deşi n-are „glas",
îşi merită deplin arginţii,
căci ea reflectă marele POPA'S
al... minţii!

Marcel Mureşeanu a citit poezie la Moldoviţa, împreună cu actriţa Carmen Ciorcilă

Dom' Marcel la Moldoviţa
a citit cu claritate,
concurând chiar şi actriţa,
dar de scris... scrie cum poate!

„Nu călcaţi iarba!", temă la Humor

Priveşte iarba ce răsare
şi, înainte de-a păşi,
întreabă-te: Calci în picioare
şi ceea ce cândva vei fi?

„Păstraţi curăţenia!", la Gura Humorului

De vreţi oraşul mai curat
şi luminos precum cleştarul,
ori v-apucaţi de măturat,
ori vă... votaţi din nou primarul!

„Nu rupeţi florile!", temă involuntară la Humor

O să vă-ndemn, şi iar, şi iarăşi,
cu-ndătinatele prelegeri:
Nu rupeţi florile, tovarăşi,
nici la victoria-n... alegeri!

Epigramiştii şi „duelurile" lor

Unii, fără nici un rost,
şi duminica ţin post,
iar când nu mai pot de foame
se „mănâncă"-n... epigrame!

Despre eruditii critici ai cărţilor mele

Mă tem de cei ce-ncearcă nada
fără-o fărâmă de umor
că-mi vor citi „Humoriada"
chitind că-i... iada din Humor!

Martirul globalizării prin datină nouă

Dulcele târg al Văii Repezi, mai curând aşezat sat muntenesc decât orăşel de provincie, şi-a redescoperit vocaţia planetară abia prin vara anului trecut, când, mânat de mistuitorul dor românesc al retrocedărilor, s-a întors acasă Johnny Dop, fiul risipitor al vălenilor, multă vreme pribeag pe meleagurile străine de dincolo de zarea zărilor. Avea o distincţie, o nobleţe, ba chiar şi o charmă de adevărat rege al românilor, cu urechile lui cât talgerele tobei lui Dubău, şi cu graiul acela vag germanizat, impozant şi persuasiv, cu care a revendicat o treime din clădirile istorice ale oraşului. Zadarnic a tot protestat, pe uliţele târgului, ba şi în faţa primăriei, moş Costache Dubău,

toboşarul, cum că l-ar cunoaşte, după clăpăugeală, pe Ionică al Casandrei Dop, văduva cu coşmelie la marginea târgului. Omul a cerut şi, dacă a cerut, i s-a dat, pentru că Valea Repede are o administraţie cu adevărat europeană, care respectă sacralitatea proprietăţii fiilor risipitori.

*

Devenit proprietar peste o jumătate de târg, deşi ceruse doar o treime, dar tradiţionala ospitalitate românească nu se dezminte niciodată, Johnny Dop a trecut entuziast la emanciparea norodului. În mod ciudat, accentul acela vag germanizat, impozant şi persuasiv s-a pierdut pe undeva, prin mulţimea caselor retrocedate, iar Costache Dubău a ieşit iarăşi pe uliţi, strigând că Ionică Dop nici n-ar fi văzut străinătatea, ci că s-ar fi pitit administrator de bloc şi informator al securităţii pe la Cisnădie, până târziu după pensionare, dar cine să se uite la cum bate toba şi la ce turuie Costache Dubău, când Johnny Dop tocmai pusese de datină nouă în istoria

urbei, îndopând populaţia cu vreo două duzini de curcani dolofani, straşnic rumeniţi, şi extaziind-o cu „zeamă de ploşniţă", cum i se zicea, până de curând, băuturii cu nume fain şi exotic, pe care, acum, chiar şi copiii târgului ştiu să-l scrie. A fost, atunci, în a doua luni a lui octombrie trecut, o petrecere atât de minunată în fosta judecătorie a oraşului, încât n-a rămas vălean care să nu fi devenit partizan pe viaţă al datinii „Thanksgiving Day", în ciuda faptului că nimeni nu a putut pronunţa şi reţine numele noii sărbători. Chiar şi Costache Dubău, toboşarul, a fost definitiv cucerit de farmecul şi de amplitudinea globalizantă a petrecerii, deşi mai tresălta spasmodic arţăgoşenia prin el:

– Fain, măi Ionică, măi! Aşa mai vii de-acasă, da' pe mine tot nu m-ai păcălit, măi Ionică, măi!...

*

În februarie, pe 14, raiul s-a aşternut pe caldarâmul Văii Repezi, plutind dumnezeieşte în puzderii de steluţe albe, pe care păşeau

diafane treizeci de îngeriţe ucrainence, pe care Johnny Dop le-a adus anume pentru o nouă datină a târgului. Dacă este să recunoaştem cinstit, la datinile vechi s-a renunţat demult, pentru că nu cadrează ca un orăşean să petreacă – la nuntă, să zicem – ca ţăranii, iar ţăranii de la marginea târgului şi de prin satele megieşe nici nu concep să nu se arate şi ei domni, când fac rost de firfiricul petrecerii; aşa că noile datini au prins pământ fertil, au mlădit şi au înspicat viguros.

Pe 14 februarie, vălenii au avut nesperata ocazie de a pupa pe săturate nişte zâne nespus de reale şi primejdios de frumoase, ba încă şi fără riscul de a mânca rece, acasă, vreme de vreun an, pentru că Johnny chitise un pârdalnic de concurs de pupat, la care fiecare gospodar se putea înscrie, mai întâi cu preţ licitat, apoi cu o sută de euro. Dacă-i concurs, nevasta n-are ce zice, ba se mai şi sumeţeşte, pe margine, cu glas piţigăiat:

– Ai grijă, Cotache, să nu mă faci de râs! Pup-o până leşină ca mine, acu' vreo...

Dar care femeie nu are măcar dramul acela de minte, care să-i pună stavilă gurii, când e vorba de deceniile care au trecut peste ea? Deci nu-şi termină vorba, că doar are de chibiţat pentru vrednicia bărbatului ei:

– Pup-o, băăă!... Pup-o să leşine!...

Numai că ucrainencele, neam de cremene, ba încă şi tinere pe deasupra, rezistă şi rezistă, în vreme ce vălenii mai bătrâni, în frunte cu primarul Tanache, se prăbuşesc, unul câte unul, ca popicele. Dar ce leşin de pomină, ce prăbuşire în rai! N-a rămas moşneag în Valea Repede care să nu fi reţinut numele noii datini, „Valentines Day".

*

Abia apucase moş Costache Dubău să-i zică Johnny, cu afecţiune, lui Ionică Dop, şi nori negri, vestitori de nefericire, s-au bulucit, nevăzuţi, dar ameninţători, deasupra bolţii de azur care însenineazä, din vremea vremilor, zilele dulcelui târg al Văii Repezi. Venise toamna, cu aripi muiate în aur şi în sângele tulburător al amurgului învăluind obcinile,

când Johnny Dop a anunţat o altă datină nouă, cu numele scris mare, în violet, pe afişe portocalii: PEACE DAY. Şi tot pe afişele alea, vopsite în culoarea dragă norodului, mai scria că sărbătoarea Peace Day va începe, în 21 septembrie, orele 14, cu o conferinţă, în care Johnny va vorbi târgoveţilor şi târgoveţelor despre semnificaţia noii sărbători.

În ziua şi la ora anunţată, fosta sală mare a judecătoriei din Valea Repede era plină ochi cu populaţie feminină, care, dusă de zvonul unui concurs de pupat cică în beneficiul femeilor, n-a lăsat babă sau liceancă în casă. Iar Johnny Dop, parcă pentru a dezminţi pălăvrăgelile lui Dubău, pronunţa cu accent englez fără cusur numele sărbătorii. „Peace Day" aşa şi „Peace Day" pe dincolo, globalism, „Peace Day", tura-vura, „Peace Day"...

Întâi s-a râs de „Peace Day" şi bietul Johnny s-a simţit umilit ca român; apoi au început murmurele, gâjâielile protestatare şi, după nici zece minute, au prins să zboare

obiecte înspre nedumeritul orator, în vreme ce un cor de glasuri ca pânza de fierăstrău învălmăşea aceeaşi ripostă:

– Ba pe-a mă-ti, libidinosule!...

Când s-a ajuns la scărmăneală, când bulucirea sălbatică de babe, de femei şi de fete l-a transformat pe nefericitul fost fiu risipitor al Văii Repezi într-un adevărat martir al globalizării prin datină nouă, iadul s-a pogorât pe pământ.

*

Din 21 până în 24 septembrie, Johnny Dop n-a deschis un ochi. Au cusut doctorii la el ca la un sac ţărănesc. Pe 24 septembrie, după-amiază, Johnny a revenit la cele lumeşti şi a prins să-şi aducă aminte. Şi, pe măsură ce-şi amintea întâmplare cu întâmplare şi vorbă cu vorbă, uimirea şi deznădejdea îi bătuceau sufletul, strângându-l cumplit pe dinăuntru.

– De ce, măi Titi, că doar le vorbeam despre sărbătoarea păcii, măi?, l-a întrebat, cu duioşie, pe Costache Dubău, care de trei zile şi trei nopţi veghea la căpătâiul prietenului din

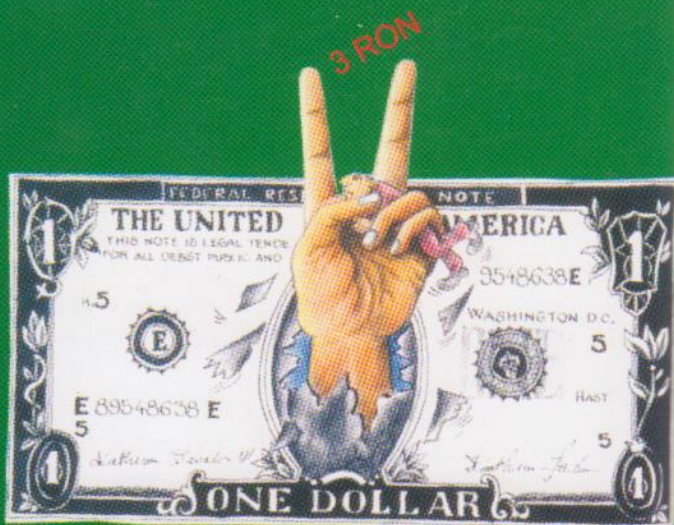
copilărie, în sfârşit regăsit.

– Sărbătoarea păcii, pe naiba!, s-a strâmbat copilăreşte Titi Dubău. Asta numeşti tu pace: pisdei în sus, pisdei în jos?

Şi-atunci, abia atunci, Johnny Dop, care, ce-i drept, îşi petrecuse viaţa ca administrator de bloc, dar nu în Cisnădie, ci în New-York, a înţeles ce cumplite bariere lexicale s-au înţânat sub bolovanul globalizării românilor şi a început să râdă.

Cuprins

3 RON



În lumea asta mălăiață,
în care toate îs cum îs,
scrâşnim din dinți întreaga viață
şi-abia apoi murim. De râs.

Bucovina viitoare · Monitorul de Suceava · Crai nou · Muşatinii
Grupul editorial ION GRĂMADĂ
2007